

ALLEEN MODE IS ZO SAAI

EEN UITERST LAID BACK INTERVIEW MET EEN UITERST DRUK BAASJE. LANGUIT VANUIT ZIJN BED VERTELT MODEONTWERPER, MUZIKANT EN KUNSTENAAR HENRIK VIBSKOV OVER ZIJN DUIZELINGWEKKEND CREATIEVE BESTAAN. 'IK DOE AL DIE DINGEN VOORAL OM MEZELF TE ENTERTAINEN.' TEKST *MO VELD* FOTOGRAFIE *JACOB LANGVAD*

Zijn afstudeercollectie aan Central St. Martins in Londen werd in 2001 gretig opgepikt door bladen als *The Face*, *Dazed & Confused* en *i-D*. Niet lang daarna volgden media als *Vogue*, *Wallpaper*, *The Times*, *The Guardian* en *Channel 4*. Ineens was Henrik Vibskov dé mannenmodebelofte uit Denemarken. Die belofte heeft hij meer dan waargemaakt. Naast zijn wereldwijd succesvolle mode-label, inmiddels aangevuld met dameskleding, schoenen, accessoires et al, is Henrik Vibskov al jaren minstens zo actief als kunstenaar – ook zijn modeshows zijn een niet te missen performance-spektakel –, filmmaker én als drummer in de band *Trentemøller* waarmee hij op dit moment op wereldtournee is.

Vlak voor aanvang van de tournee met *Trentemøller* is het een heksenketel in de studio van Henrik Vibskov in Kopenhagen, want de nieuwe collectie moet af. Even lijkt het erop dat een interview er echt niet inzit. Maar beloofd is beloofd en Henrik is een man van zijn woord. Dinsdagochtend om 9.00 uur mag ik hem uiteindelijk op zijn mobiel bellen. We besluiten over te gaan op Skype en terwijl mijn laptop verbinding maakt verschijnt ineens het webcamvenster met... een harige oksel! 'Je ligt nog in bed!' roep ik licht geschokeerd terwijl ik fris gedoucht, met de nodige koffie en een flink ontbijt achter de rug in de aanslag zit met mijn vragenlijstje. Dat vragenlijstje kan direct de prullenbak in. Al gapend en grappend springt Henrik van de hak op de tak terwijl hij zijn zinnen regelmatig afmaakt met 'tsutsududuludu tatatadada, you know?' Nu ja, meet Henrik Vibskov.

Henrik Vibskov: 'Ja, [kreun, gaap] ik ben net wakker. Ik ben in Madrid voor een workshop aan een designschool hier. Dat is wat ik deze week doe. Zaterdag ga ik naar Hong Kong voor een aantal meetings, en dan naar Amsterdam waar ik op de tourbus spring.'

Je speelt in *Paradiso*, zie ik op de myspace van *Trentemøller*. Cool, ik ga komen hoor.

'Ja, maar ik heb een probleem. Ik ben mijn paspoort kwijt, of ik kan het in ieder geval niet vinden. Ik heb gisteren een noodpaspoort geregeld maar ik weet niet hoe dat in Azië zal gaan. We zien wel.'

Niet handig. Wat betekent *Trentemøller* trouwens?

'Het betekent zoiets als "vogelmolen" maar het is de naam van frontman Anders *Trentemøller*. Ik ben alleen maar de drummer. Het is elektronische muziek, een beetje *David Lynch*, je moet het echt checken.'

Kun je me uitleggen hoe je dat allemaal doet? Je bent modeontwerper, popster, kunstenaar, maak je ook nog steeds films? (In 2000 en 2001 won Vibskov de *Beck's Future Prize* voor zijn films *The Monk* en *The Egg*.)

'Nee, dat laatste niet meer zo vaak.'

Je speelt al drums sinds je 10e en op je 12e won je een electric boogie-competitie. Was je als kind net zo hyperactief als nu?

'Pfff dat weet ik niet. Als ik iets doe, doe ik het snel, voem voem klaar.'

Maar je hebt vast een flink team mensen om je heel dat je helpt met die waanzinnige performance-modeshows bijvoorbeeld.

'Jawel, maar we zijn maar een heel klein bedrijfje. Als we een show doen, dan zijn er zo'n 250 mensen bezig backstage, maar normaal zijn we met z'n vieren.'

Hoe lang doe je over een nieuwe collectie?

'Het is een proces. De afgelopen anderhalve week waren we druk met alle samples klaarmaken. Die worden naar verschillende fabrieken over de hele

wereld gestuurd. Straks komen ze terug en dan gaan we de tweede fase in. Wat wel, wat niet, dit anders, dat beter, wat fun stuff eruit, of erin, dadadatata. Het is voor *Spring Summer*, de show is op 1 juli dus er is nog wat tijd.'

Je staat bekend om je vrolijk gekleurde prints, vaak met uitvergroete pixels. Ontwerp je die zelf? Op de computer?

'Soms, maar we kopen ook stoffen met prints, in Hong Kong, in Parijs, in Denemarken. Het komt een beetje overal vandaan.'

Je creëert meer dan collecties, het is een heel Henrik Vibskov-universum met veel performance, kunst, muziek. Het geeft je label een heel andere lading dan de meeste modelabels die toch met name een vorm van luxe lifestyle willen zijn. Wat wil je ons vertellen?

'Yeah, kijk, als ik alleen mode zou doen, zou ik me doodvervelen. Het is mijn manier om iets te creëren, om mezelf te entertainen. De muziek, die creatieve wereld rond de kleding, de exposities enzo, het geeft iets extra's. Ik ben nu al zo lang bezig, dan moet je een manier vinden om de drive erin te houden. Het moet wel fun blijven.'

Daarmee pas je goed in de nu-generatie; multitasken, multidisciplinair. Een interessante ontwikkeling, er zijn veel meer lagen. Maar wanneer begon je interesse in mode? Ik lees dat je een langharige hippie-kid was en een highschool drop-out?

'Lang haar ja, hippie-kid ja, maar geen drop-out. Nou ja, oké, ik heb wel eens een opleiding niet afgemaakt. Toen heb ik een paar jaar over de wereld gezworven en muziek gemaakt.'

Skype blijft er weer eens doorheen. 'Wat ben je toch allemaal aan het doen?' vraagt Henrik nieuwsgierig. 'Ik weet niet, ik word de hele tijd gebeld door ene Longdick. Ik klik hem telkens

weg. Het is nog een beetje vroeg, sorry.’ Henrik loopt me geamuseerd door mijn preferences en ik voel me weer eens vreselijk old school un-wiz. Inmiddels gewend aan het zwoele uitzicht op zijn in witte lakens gedrapeerde oksel hervatten we ons gesprek.

Henrik Vibskov: ‘In Denemarken ga je na de middelbare school eerst rond de wereld reizen, dan ga je op een kleuterschool werken, heb ik ook gedaan, en dan ga je naar Høgsolen. Dat is een soort luxe zomerschool, in een kasteel op het platteland ofzo. Ik wilde heel graag naar een Høgsolen over architectuur, design en kunst maar die zat vol. Toen ben ik samen met mijn neefje maar naar een andere, minder fancy Høgsolen gegaan. Ik kon voor tussen theater, maar ik ben geen toneelspeler, veel te verlegen voor, dus toen werd het design en mode. Kwam ik in een groep van 20 meisjes die hun portfolio’s voor de academie aan het maken waren. Dus daar heb ik wat strange stuff gedaan en dat was het begin van mijn modeverhaal. Twee, drie jaar later liet ik mijn werk zien aan St. Martins.’

En die waren blij met je strange stuff?
‘Mwah ja ach... de reden dat ik naar St. Martins ging was eigenlijk om een meisje. Ik heb nooit die droom gehad om een groot modeontwerper te worden, ik heb nooit met Barbies gespeeld en dat soort typische modeontwerper-dingen.’

Evengoed ben je niet onopgemerkt gebleven.
‘Yeah... I don’t know... [Henrik is de bescheiden-

heid zelve.] Ik had een hele collectie met varkens gemaakt, een verwijzing naar mijn jeugd op het platteland. Ik communiceerde op een heel simpele, visuele manier allemaal verschillende perspectieven op religie, voedsel, politiek, allemaal met dat varken. Ik had van die grote varkenstassen enzo [giechelt]. Al voor de eindexamenshow kwamen die gasten van The Face en Dazed & Confused.’

Dat helpt.
‘Ja, en daarna is het eigenlijk geëscaleerd. Ik ben nog een halfjaar in Londen gebleven en toen kreeg ik een startsubsidie voor twee jaar van de Danish Art Foundation. Die subsidie hebben ze trouwens na mij stopgezet. Dus ik kon doorgaan, maar het was wel een beetje moeilijk vanuit Denemarken.’

Ja dat geloof ik, en mode is zakelijk een moeilijke industrie, je moet zoveel voorfinancieren de hele tijd.
‘Ik heb nog nooit geld geleend. Het punt is, veel jonge modeontwerpers vergissen zich hierin, je moet écht de tijd nemen om te groeien. Ik kan ook nog steeds geen grote fancy shows geven bijvoorbeeld, je moet manieren vinden om alles heel goedkoop te doen.’

Maar het helpt wel dat jouw shows een groot visueel spektakel zijn, die wil niemand missen. Je biedt meer dan alleen je collectie, het is een culturele happening. Net als Margiela die in zijn beginjaren op straat showde tussen de Turkse

koffieshops, gewoon met allemaal vriendinnen als model. Dat vond de pers ook prachtig.
‘Precies. Als je maar iets anders doet. Als je geen geld hebt kun je het ook niet uitgeven. Financieel moet je echt je limieten weten en de balans zien te vinden. En ook, kijk liever naar hoe goed je bent in wat je doet dan alleen maar naar hoeveel je verkoopt.’

Denk je dat het met je plattelandsachtergrond te maken heeft dat je zo nuchter over deze dingen bent?
[lachend] ‘Ik ben absoluut down to earth ja, en ik denk dat dat een goed ding is. Ik ben ook altijd heel relaxt [Henrik gaapt nog maar eens]. Als ik me te veel druk ga lopen maken over dingen dan ben ik niet bezig met waar ik mee bezig ben, snap je? Ik doe alles heel relaxt stap voor stap. Haha, dat klinkt als een boyband-song!’

There you go.
‘Je noemde mij net een popster, maar ik ben geen popster hoor. De muziek is geen popmuziek. Schrijf dan liever rockstar! He he.’

Maar rockstar klinkt zo seks, drugs en rock-’n-roll. Niks over seks ofzo, maar het refereert aan een ongezonde levensstijl en jij maakt toch een bijzonder gezonde indruk. Ik bedoel eigenlijk te zeggen, als je zoveel creatieve dingen doet, waarbij alles uit jezelf moet komen, uit je eigen onderbuik, dat is nogal wat in jouw geval.
‘Ik doe inderdaad geen drugs, hooguit een jointje af en toe.’

The Mint Institute
Collection Autumn/Winter 08/09

Spring/summer 2008
The Fantabulous Bicycle Music Factory

En je werkt hard en bent continu op reis, terwijl je toch met je business in Kopenhagen moet dealen.

‘Dat valt wel mee hoor. Ik werk echt geen lange dagen ofzo, om zes of zeven uur hooguit hou ik ermee op. En dan zijn mensen zoals ik tegenwoordig verslaafd aan de computer hè, nog even Facebook checken, MySpace, Skype...’

Je zegt dat je verlegen bent. Hoe deal je dan met je populariteit? Je wordt in de pers bijvoorbeeld de nieuwe Rei Kawakubo, het brein achter Comme des Garçons, genoemd. Dat schept toch verwachtingen?

[stamelt een hoop hmm's, pff's en mwah's] 'Ik weet het niet hoor. Ik zie mezelf niet als de nieuwe whatever. Ik ben helemaal niet zo out there. Ik doe maar wat, probeer van alles. Hier in Denemarken probeer ik een beetje uit de media te blijven. Het is zo'n klein land.'

Net als Nederland.

‘Ja, maar Nederland is wild! Daar gebeurt zoveel, ook met mijn werk.’

Je deed mee aan de Arnhem Mode Biënnale afgelopen zomer, je speelt deze maand met je band in Paradiso en op Motel Mozaïque, en ik hoor dat je eind dit jaar een expositie gaat doen in de MU in Eindhoven.

‘Ja, en Boijmans van Beuningen heeft me uitgenodigd om te komen praten. Jullie Hollanders zijn heel gefocust.’

Typisch noord-Europees misschien? Net als Julie Denen. Maar nog even over je nieuwe collectie...

‘Die is dus nog niet af. Straks komen de samples terug van de fabrieken en dan gaan we pas echt keuzes maken. Dan hebben we nog wat fabrieken die dingen als sokken enzo doen en dan, als we alles zo'n beetje hebben, doen we nog heel veel in de studio, transformeren, last minute changes. De laatste fase.’

Weet je al hoe je het wil presenteren? Wat voor performance krijgen we te zien?

‘O ja, ik heb al een heel goed idee. [Wat precies laat hij natuurlijk niet los.] Het gaat altijd om kleur, of kleurcombinaties, dit keer draait alles om blauw. Ik heb in het verleden al groen gedaan, roze met aquamarijn, “hello black”, de roze “boobies”, rood, wit. Nu gaat het weer over nieuwe kleurcombinaties.’

Je thema's lijken me heel abstract. Je vocabulaire is heel positief, voor een nieuwe generatie shiny happy people.
[achterdochtig] ‘Shiny happy people?’

Ik bedoel, be happy, don't worry over statussymbolen enzo. Ik heb het over het accent op het goede leven.

‘O ja, dat! Weet je, mijn broer is priester. Hij is tien jaar ouder en heeft een enorme baard, hij ziet eruit als een Hells Angel. Hij was ook “rockstar” maar toen hij 30 werd koos hij ervoor om

priester te worden, hij is echt te gek. Met hem praat ik heel veel over dat soort dingen, over statussymbolen. Voor oudere generaties is het belangrijk om een grote vette auto enzo te hebben. Nu komt er een generatie voor wie er nog steeds statussymbolen zijn, maar die gaan meer over de carrière die je maakt, of over creativiteit. Ik rij niet rond in een Porsche maar ik doe wel vanalles. Het gaat nu meer om wat je dóét, wat je met je leven doet.’

En dat is positief. Ik weet ook niet of ik geloof in al die Age-of-Aquarius-end-of-materialism maar...

‘Het eind van het materialisme zou wel heel lastig voor mij zijn.’

Ik denk niet dat mensen zullen stoppen dingen te kopen of dingen nodig te hebben. Het zal misschien wel een andere waarde, een andere betekenis voor ze hebben.

‘Right!’

Dus namens ons allen dank dat je daar een bijdrage aan levert!

The Mint Institute
Collection Autumn/Winter 08/09